

**DROON'UN
-SIRLARI-**

**Büyük
*Buz Savaşı***

Tony Abbott

**ALTIN
KİTAPLAR**

9 YAŞ +

Gizli Bir Kapı
Sihirli Bir Merdiven
Gelin Hep Birlikte
Dragon'un Sırlarını Keşfedelim!

Jaffa şehri kara kışın altında inliyordu. Büyücü Galen bile donmuştu. Eric, Julie, Neal ve Prenses Keeah bir an önce Lord Sparr'ın lanetini yok etmenin yollarını bulmak zorundaydılar. Ama ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu. Çünkü onlar da donup, bir buz adama dönüşeceklerdi.

ISBN 978-975-21-1204-9

9 789752 112049

ALTIN
KİTAPLAR

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5.
ikinci fıkrası çe
bandrol taşıması zo

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE SECRETS OF DROON
THE GREAT ICE BATTLE

YAYIN HAKLARI

© SCHOLASTIC INC.
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

RESİMLEYEN

TIM JESSELL

BASKI

1. BASIM / ŞUBAT 2010
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR

ISBN 978 - 975 - 21 - 1204 - 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Büyük Buz Savaşı

Tony Abbott

TÜRKÇESİ
GAMZE GÜNDÜZ

Dolores'e, onsuz bunların hiçbiri olmazdı...

İçindekiler

1. Gündüz Kâbusu!	7
2. Işık Şehri	16
3. Beyaz Kar, Kara Büyü	23
4. Şeytani Yaratıkların Partisi	30
5. Büyünün Hediyesi	37
6. Droon'un Kırmızı Kurtları	45
7. Kraliyet Büyücüsü	52
8. Zamana Karşı Yarış	58
9. Droonlular Birlik Olun!	64
10. Laneti Yok Et!	70

Table 1

1	1990-1991	100
2	1991-1992	100
3	1992-1993	100
4	1993-1994	100
5	1994-1995	100
6	1995-1996	100
7	1996-1997	100
8	1997-1998	100
9	1998-1999	100
10	1999-2000	100

100

* *
Bir *
*

Gündüz Kâbusu!

Etraf buz gibiydi.

Eric Hinkle (Erik Hinkıl) yataktan kalktığında böyle hissetmişti. “Bırr!” dedi kendi kendine titreyerek. Ayağına kalın çoraplarını geçirdikten sonra pantolonunu giydi. Bir kez daha titredi. Eric bir an şeytan büyücüyü düşündü. Bu düşünce içinin ürpermesine neden oldu, ama ürpermesinin asıl nedeni bu değildi.

Eric, en iyi arkadaşları Julie (Culi) ve Neal (Niıl) Droon (Drun)’un şaşkırtıcı ve gizli dünyasını

keşfettiklerinden beri Lort Sparr (Lort Spar)'dan korkuyorlardı.

“Kim korkmaz ki?” dedi Eric yüksek sesle. O kulaklarının arkasındaki uzun, tüyler ürpertici mor yüzgeçlere benzeyen şeyleri, uzun siyah pelelerini ve Ninn (Nis) denen çirkin, kırmızı suratlı savaşıları...

Eric'in ürpermesinin asıl nedeni Sparr'dı. Şeytan büyücünün tek bir istediği vardı; bütün Droon'u ele geçirmek.

“Ama şimdi Droon'da olup bitenler farklı.” dedi Eric dolabını karıştırırken.

Son maceralarında Sparr, Eric'e zarar verebilmek için bir fırsat yakalamış, ama bu fırsatı kullanmamıştı. Yaşamasına izin vermiş ve Eric'in kendisine ileride yardım edeceğini söylemişti.

“Sana hiçbir zaman yardım etmeyeceğim!” dedi Eric titreyerek.

“Neden bana yardım etmeyeceksin?”

“Çünkü sen bir şeytansın.” diye söylendi Eric.

“Eric!” Babası birden odasının kapısında belirivermişti.

“Baba!” dedi Eric. “Özür dilerim, şeytan sen değilsin sanırım hayal görüyordum ya da her neyse.”

Babası içini çekti. “Neyse, bana daha sonra da yardım edebilirsin, Neal ve Julie dışarıda seni bekliyorlar.”

“Teşekkür ederim!” dedi Eric. Paltosunu alıp hızla merdivenlerden aşağıya inerken. Titreyerek şapkasını başına geçirdi sonra da atkısını boyuna sıkıca sardı.

Arka kapıyı açtığı zaman, “Aaaa!” dedi şaşkınca.

Ilık bir hava ve parlak güneş ışığı içeri doldu.

Julie ve Neal’ın üzerlerinde şort ve tişört, yollarında da beyzbol topu, eldivenleri ve sopaları vardı.

“Hokey sezonunda değiliz!” dedi Neal kıkırdayarak.

Julie ise suratını buruşturarak, “İyi misin Eric?” diye sordu.

Eric, arkadaşlarına baktı. Sonra paltosunu ve atkısını çıkardı. “Bu çokook garip, üşüdüm. Adeta dondum! Herhâlde mevsimin kış olduğunu zannettim. Üzgünüm.”

“Julie topu havaya attı. “Evet, kim başlıyor?” dedi.

“Önce ben!” diyerek. Neal topu Julie’den kaptı.

“Hayır, ben!” diye karşılık verdi Eric.

“Pardon arkadaşlar, size gösterecek yeni bir atış stilim var! Sadece parmaklarımı kıvırıyorum ve topu fırlatıyorum, çok hızlı!” dedi Neal.

Eric sopayı aldı, ama aklı hâlâ Sparr’daydı.

“Bugün neden buz kullanmıyoruz?” diye sordu Sparr.

Buz.... Droon’dayken Sparr’dan duydukları en son sözdü. Sparr buzla kötü bir şeyler yapmayı planlıyordu.

“Prenses Keeah’ı (Kiah) yeneceğiz.” dedi Eric’in zihnindeki Sparr. “Ve yaşlı büyücü Galen (Galen)’i. Sen de bana yardım edeceksin.”

“Hiçbir zaman yapmayacağım!” diye bağırdı Eric sopa elinden düşerken. “Bunu hiçbir zaman yapmayacağım, hiçbir zaman!”

“Oynuyor musun, oynamıyor musun?” diye sordu Neal.

Eric, arkadaşlarına dönerek. “Üzgünüm arkadaşlar, ama çok garip bir şey oluyor, devamlı gö-

zümün önüne Sparr geliyor. Bana, ona yardım etmem gerektiğini söyleyip duruyor. Bir kâbus gibi, tek farkı gündüz görüyor olmam!”

“Hayal!” dedi Julie. Sonra şaşkın bir ifadeyle “Durun bir saniye. Sizce bu hayal bize Droon’a gitmemiz gerektiğini mi anlatmaya çalışıyor?”

Arkadaşları Prenses Keeah, onlara Droon’la ilgili hayal gördüklerinde sihrin işlemeye başladığını söylemişti.

Bu onların geri dönmesi anlamına geliyordu.

Eric başını “evet” anlamında yavaşça salladı. “Bu, bir çeşit mesaj olabilir.” Geri geri birkaç adım attı. “Geri dönmeliyiz, şimdi.” dedi.

“Ne? Hayır!” dedi Neal yerinden zıplayarak. “Size yeni vuruşumu göstermek zorundayım... heey!”

Ama Eric ve Julie çoktan eve girmişlerdi bile.

“Of, Tanrım.” dedi Neal. “Bu oyunu oynayamayacağımızı biliyordum, bunu biliyordum!”

Neal onlara yetiştiğinde Eric ve Julie bodruma inen merdivenleri yarılamlışlardı bile.

“Geri döndüğümüzde oyuna kaldığımız yerden devam edeceğiz.” dedi Julie. “Biliyorsun Droon’da sanki zaman duruyor, hiç geçmiyor. Orada ne ka-

dar uzun süre kalırsak kalalım döndüğümüz zaman kaldığımız yerden devam edebiliyoruz. Bu tarafını çok seviyorum.”

Bu doğrudu. Çocukların keşfettiği en güzel şeylerden biri de Droon’daki maceraların aslında hiç zaman almamasıydı.

“Orada zaman ilginç.” dedi Eric. “Yukarı Dünya’dan çok farklı.” Yukarı Dünya; Droon’da çocukların yaşadığı yerin ismiydi.

Neal beyzbol topunu çalışma tezgâhının üzerine koydu. Julie ve Eric’te büyük bir kutuyu yana doğru çektiler. Kutunun arkasında, gizli odaya açılan bir kapı vardı. Usulca odaya girerek kapıyı arkalarından kapatıp, ışığı söndürdüler.

Bir an için oda kapkaranlık oldu. Ardından...

Biraz önce bastıkları zemin gökkuşağı renklerinde basamaklara dönüşmüştü.

“Buna bayılıyorum!” diye fısıldadı Julie.

Eric ilk adımı attı ve, “Hadi gidelim.” dedi.

“Merdivenlerden başka hiçbir şey göremiyorum.” dedi Eric fısıldayarak. “Her yer kapkaranlık.”

Julie derin bir nefes aldı. “Sence merdivenler bizi tehlikeli bir yerlere götürebilir mi?”

Merdivenlerin korkuluğuna tutunarak. “Beni korkuttuğunuz için teşekkür ederim.” diye mırıldandı Neal.

“Emin değilim.” dedi Eric. “Sanırım bu da Droon’un sırlarından biri... *huuu!*”

Neal, arkadaşlarına biraz daha sokularak.”
“Neydi o?” diye sordu.

“Bu, en son basamak.” dedi Eric.

En son basamaktan da indikten sonra basamaklar, arkalarında yok olmaya başladı. Bir dakika sonraysa tamamen yok olmuştu.

“Artık geri dönemeyiz.” dedi Julie.

Yürümeye devam ettiler. “Sanırım burası bir çeşit mağara. Duvarlar ve zemin çok sert ve pürüzlü. Dikkatli olun.”

“Hayvan gibi kokuyor.” diye ekledi Julie.

Hırrrr!

Herkes aniden durdu.

“Birisi ‘özür dilerim’ diyecek mi yoksa başımız büyük bir belada mı?” diye sordu Neal.

Hırıltı bu sefer daha yakından geliyordu.

“Bir şeyin nefes alıp verdiğini duyabiliyorum.” diye fısıldadı Julie.

“Ve Gö-ö-ö-z-le-e-er görüyorum!” diye kekeledi Neal. “Kırmızı gözler! Bir sürü!”

Eric bir kez daha titredi ve fısıldayarak, “Koşmamız gerektiğini düşünen herkes ‘koş’ desin.”

“Koş!” diyerek hep bir ağızdan bağırdılar ve sonra koşmaya başladılar.

* *
iki *
*

İşık Şehri

Üç arkadaş olabildiğince hızlı bir şekilde mağaradan kaçıyorlardı.

Hırrr! Hırr!

Arkalarında her ne varsa onları takip ediyordu.

“Yukarıda ışık görüyorum!” diye seslendi Julie.

“Geliyorum!” dedi Neal.

“Sona kalan çürük yumurta!” diye bağırdı Eric.

Koşarak mağaradan gün ışığına çıktılar. Parlak ışık ve yeşil çimenler. Ve çiçekler. Alçak bir

duvardan atlayıp, bayırdan aşağı indiler ve tel örgülerle karşılaştılar.

“Tuzaga düştük!” diye bağırdı Neal.

Tam bu sırada bir kahkaha sesi duyuldu.

Çite yaklaştılar ve gözlerini kısarak baktılar. Çitin arkasında Prenses Keeah ve babası, Kral Zello (Zelo) duruyordu.

“Droon’a hoş geldiniz.” diye kükredi kral.

Arkalarına, mağaraya doğru baktılar. Kırmızı gözler karanlığın içinde kaybolup gitmişti.

Eric zıpladı. “Yani... Artık güvende miyiz?”

“Kesinlikle.” dedi Keeah gülümseyerek. “Kurtlardan kaçarken çok komik görünüyordunuz.”

Neal, “Kurtlar... mı dediniz? Oh, umarım o mağaraya bir daha asla dönmeyiz!” dedi yutkunarak.

Keeah ve babası demir kapıyı açıp çocukların oradan çıkmalarına yardım ettiler.

“Droon’un kırmızı kurtları ünlüdür.” dedi Kral Zello. “Şehrimizi onlar korur!”

Kral uzun boylu ve geniş omuzluydu. Başında ise boynuzlarla süslenmiş bir miğfer vardı. Elinde ise bir sopa taşıyordu. Prenses Keeah’ın da uzun

sarı saçları vardı. Üzerine yeşil bir tünik ayaklarına da deri botlar giymişti.

“Jaffa (Jaffa) şehrine hoş geldiniz.” dedi Ke-eah. “Jaffa, Droon’un kraliyet şehridir!”

Prenses onları beyzbol sahasından daha büyük bir avluya götürdü. Bir tarafta işlek bir pazar vardı. Erkekler ve kadınlar renkli çadırların arasında geziniyor, alışveriş yapıyorlardı. Çocukları ise fiskiyenin etrafında oynuyorlardı.

“Ooo!” dedi Eric. “Sparr ile ilgili kötü düşler görmeme rağmen burada işler yolunda görünüyor!”

Avlunun diğer köşesinde dev güllerin arasında gümüş, yeşil ve pembe renkte taşlardan yapılmış binalar vardı. Binaların arasında çiçekler ve çalılar yetişiyordu. Elma ağaçlarının üzerinde kuşlar şarkı söylüyorlardı.

Meydanda hafif bir esinti hissediliyordu.

Julie fiskiyenin yanından geçerken, “Bu kesinlikle çok güzel.” dedi.

Droon’un çocukları Yukarı Dünya’dan gelen arkadaşlarına el sallıyorlardı.

“Ve de arkadaşça.” dedi Neal, çocuklara gülümseyerek.

“Bir gün bütün şehirleri Keeah yönetecek.” dedi kral. “Tıpkı annesi Kraliçe Relna (Relna) gibi.”

Keeah'ın annesi bir büyücüydü ve beyaz bir şahine dönüşmüştü. Çocuklara Sparr'la olan savaşlarında yardım etmişti. Şimdi ise yine bir insana dönüşmek için yardıma ihtiyacı vardı.

“Ama şimdi sihir derslerine hazırlanmalısın Keeah.” dedi kral. “Galen ve Max (Meks) birazdan burada olurlar.”

Galen güçlü ve yaşlı bir büyücüydü. Max ise onun yarı-örümcek asistanıydı.

Kral gururla gülümsedi ve, “Galen, bana Keeah'ın güçlerinin kendisininkinden daha güçlü olduğunu ve zamanı geldiğinde gerçek güçlerinin açığa çıkacağını söyledi.” dedi.

Eric'in gözleri kocaman olmuştu. “Güçler mi? Çok iyi!”

Keeah suratını astı. “O kadar da iyi değil. Şu ana kadar yedi çanak, bir vazo, bir sandalye ve iki saat kırdım.”

“Üç saat.” diye düzeltti babası gülümseyerek. “Ama Galen, sana güçlerini nasıl kullanman gerektiğini öğretecek. Bak geliyor işte!”

Avlunun ortasında kalın mavimsi bir duman ve tam ortasında bir ışık huzmesi belirdi.

Bir süre sonra, sakallı, yaşlı bir adam, mavi kaftanıyla dumanın ortasında beliriverdi. Yanında yuvarlak yüzlü, köpek gibi yassı burunlu, turuncu saçları olan dört kollu ve dört bacaklı kocaman bir örümcek vardı.

“Galen! Max!” dedi Eric. “Sizi yeniden görmek çok güzel!”

Ama büyücü pek mutlu görünmüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu kral, sopasını sımsıkı tutarak.

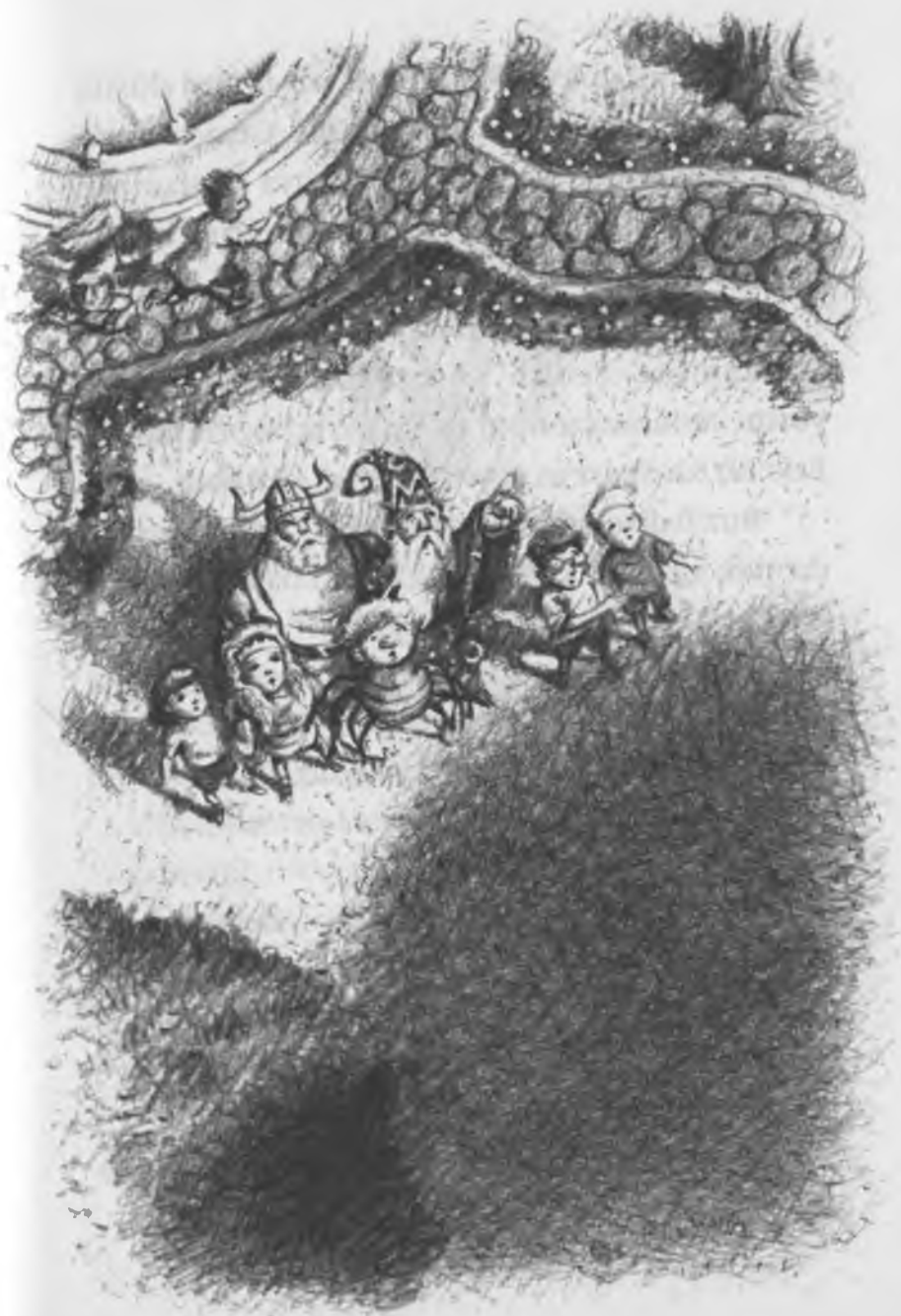
Max’in gözlerinde korku vardı. “Çok kötü!” diye bağırdı. “Lort Sparr! Geliyor!”

“Benim korkum daha büyük.” dedi Galen. “Şeytan büyücü tarafından bir lanet gönderildi. Onu ovalarda takip ettik. Bakın!”

Galen gökyüzünü işaret etti. Büyük siyah bir bulut, güneşin önünü kapatıyordu. Bütün avlu bir anda karanlığa bürünmüştü.

“Bu bir lanet!” diye söylendi Max.

Eric düş sandığı şeyi düşündü. Keeah’a bir bakış attı ve tekrar titredi. “Nasıl bir lanet?” diye sordu.

Karanlık gökyüzünden bir kar tanesi düştü, sonra bir tane ve bir tane daha. Güneş tamamen kapanmış hava da soğumaya başlamıştı. Dondurucu bir rüzgâr şehrin her tarafına hâkim olmuştu.

Olağanüstü güzellikteki ağaçlar bir anda karla kaplanmıştı. Şehrin surlarından buzlar sarkıyordu. Avlunun zemini de bir karış buz tutmuştu. Eric bir an Sparr'ın söylediklerini hatırladı.

“Buz!” diye bağırdı titreyerek. “Sparr bize saldırı için buz kullanacak! Tıpkı bana söylediği gibi!”

Keeah'ın gözleri korkudan kocaman açılmıştı. “Aman Tanrım Jaffa şehrim!”

* *
* Üç *

Beyaz Kar, Kara Büyü

Birkaç dakika içinde tüm şehir buzla kaplanmıştı. Şiddetli rüzgâr karları sağa sola savuruyordu.

“Bu Sparr’ın kara büyü’sü!” dedi Galen.

Crrrrk!

Fıskiyenin suyu bir anda dondu.

“Her şey rüyadaki gibi.” dedi Eric. “Bu buzun laneti.”

Pazar yerinin ortasındaki renkli bayraklar artık dalgalanmıyordu. Binalarda hançer şeklinde sarkıtlar oluşmuştu.

Eric, Keeah'ın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. O da titriyordu. "Bunu durdurmak için ne yapabiliriz?"

Keeah, krala döndü. "Halkımız bu soğukta yaşayamaz. Onları kurtarmalıyız!" dedi.

Zello onayladığını belirterek başını salladı. "Gidip halkıma yardım edeceğim. Keeah, sen burada kalıp Jaffa şehrini korumalısın. Galen, hızlı gitmeliyim. Belki de son buluşun..."

"Ah!" dedi büyücü. "Su kızağım. Evet buz üzerinde hızlı gidebilir. Beni takip edin." Galen, kralı ve muhafızlarını ahıra götürdü.

"Bizde yardım edeceğiz." dedi Neal kollarıyla kendini ısıtmaya çalışırken. "Tabii eğer d-d-on-n-n-mazs-s-s-ak!"

Max yaklaştı. "Sizi ısıtmama izin verin!" dedi. "Örümcek kumaşımdan paltolar öreceğim size. Bunlar Droon'un en sıcak tutan elbiseleridir."

Max'in elleri ve ayakları çocukların etrafında dönmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra çocuklara birer palto ve kürklü bir bot örmüştü.

"Teşekkür ederim." dedi Julie. "Çok sıcak tutuyorlar."

Tam bu sırada “pilka” denen altı bacaklı tüylü yaratıklar avludan geçerek kapıya varmışlardı. Başlarında Galen’in yaratığı Leep (Lip) vardı. Pil-kaların çektiği kızıağın üzerinde parlak mavi tüylü peleriniyle Kral Zello oturuyordu.

“Dikkatli olun!” dedi Keeah, babasına sarılırken.

“Olacağım, ama sende dikkatli ol.” diye karşılık verdi babası.

Gırrr!

İki muhafız büyük sürgüleri çekip şehrin kocaman demir kapısını açtılar.

Kral dizginleri çekti. Leep ileri atıldı ve Galen’in kızıağını kar birikintilerine doğru sürdü. Keeah kapı kapanmadan son bir kez daha el salladı.

“Eminim, ona bir şey olmayacak.” dedi Galen.

Neal kaşlarını çatmıştı. “Ama ya biz? Sparr, Ninn’leriyle birlikte buraya gelebilir mi?”

Keeah gülümsedi. “Galen duvarlarımıza büyü yaptı! Şeytani bir ruh buraya davet edilmeden asla giremez.”

“Kesinlikle doğru.” dedi büyücü. “Eski bir sihir.”

“Ve biz, hiçbir zaman şeytanları Jaffa’ya davet etmeyiz. Buraya girmelerinin hiçbir yolu yok.” diye ekledi Max.

“Çok güzel.” dedi Neal. “Güvende olmayı tercih ederim.”

Keeah gülümsedi. “Şimdi herkes içeri girsin de taht odasında biraz ısınalım!”

Julie ve Neal, Keeah’ın peşi sıra taht odasına muhafızlar ise Galen ile birlikte soğuk binaya gittiler. Max’te ustasını takip etti.

Ama Eric arkada kalmıştı. Bir duvarın tepesine tırmanarak uzaklara baktı. Civardaki bütün kasabalar kar altındaydı. İçi ürperdi, ama soğuktan değil.

Acaba buna bir şekilde ben mi, sebep oldum, diyerek kendini suçladı. Acaba Sparr’a yardım mı ettim? Ama nasıl?

“Hayır, bunu yapmış olamam!” diye fırtınaya doğru bağırdı. “Sana yardım etmeyeceğim! Ne şimdi, ne de sonra!”

Saraya girmek için döndüğü sırada, “Yardım edin!” diye cılız bir ses duydu.

Eric aşağı doğru baktı. Avlu boştu, kar ve buzdan başka bir şey yoktu. Bir kez daha aynı sesi duydu.

Eric tekrar baktığında kar birikintisinin içinde birini gördü. Bu bir çocuktu.

Çocuğun kıyafetleri inceikti. Zayıf kollarını vücuduna sarmış ısınmaya çalışıyordu. Biraz önce fiskiyenin orada oynayan çocuklara benziyordu.

ocuk yalvarırcasına bir daha seslendi. “Yardım edin. “Oynuyordum, dışarıda kaldım.”

Eric kapıya doğru döndü ve, “Muhafızlar!” diye bağırdı. Ama muhafızlar Galen ile birlikte saraya girmişlerdi. Duyabildiği tek ses mağaralarında uluyan kurtların sesiydi.

Küçük ocuk daha çok titremeye başladı.

“Bekle bir saniye! Dayan!” diye bağırdı Eric. Ve basamaklardan inerek n kapıya ulaştı.

Çocuğun kapının önünde inlediğini duyabiliyordu. “Bekle biraz.” dedi. Bütün gücüyle kapının sürgüsünü çekti. Sonra ayağını kapının arkasına koydu ve daha güçlü itti, ama kapı hiç kıpırdamıyordu. Bu yüzden daha fazla yüklendi. En sonunda küçük bir aralık oluşturabildi.

Kar görmesini güçleştiriyordu, bu yüzden fırtınanın içine dikkatlice baktı. “Neredesin?” diye bağırdı Eric.

Kurtlar tekrar uludu rüzgârda.

“Soğuk!” dedi ocuk. Demir kapıdan birkaç adım geride duruyordu. Neredeyse tamamen buzla kaplanmıştı.

“Çok soğuk!” diye inledi ocuk.

“İçeri gel!” diye bağırdı Eric, ocuğa doğru uzanırken. “Gel ısın içeride!”

ocuk, Eric’in yanından bir hamlede içeri zıpladı.

“Teşekkür ederim.” dedi ocuk. Sonra yüzünü Eric’e döndü ve sırtarak, “Bana yardım edeceğini söylemiştim!” dedi.

Eric şaşkınlık ve korku içinde, “Ne demek istiyorsun? Bekle... hayır... hayır!”

Kurtlar son kez uludular ve çocuğun yüzü değişmeye başladı.

* *
Dört *
*

Şeytani Yaratıkların Partisi

Küçük çocuğun yüzü bembeyaz oldu. Sonra titreyerek normal insan boyutlarına geldi.

“Hayır... Hayır...” diye mırıldandı Eric. “Bu olamaz!”

Figürün dar omuzları genişlemeye başlamıştı. Yırtık kıyafetleri havada uçuşarak siyah bir pele-rine dönüştü. Ama en kötüsü de kulaklarının ar-kasında uzayan mor yüzgece benzer şeylerdi.

“Sparr burada, yardım edin!” diye bağırdı Eric.

Koşabildiği kadar hızlı bir şekilde saraya doğru koştu.

Galen muhafızlarla birlikte merdivenlerden aşağı koşarak, “Ne oldu Eric?” diye sordu.

İçinde büyük bir korkuyla basamaklara çöktü. “Kötü bir şey yaptım! Hemde çok kötü!” dedi Eric. “Sparr, beni kandırdı! İçeri girmesine izin verdim! Ona yardım ettim!”

Neal, Julie ve Keeah, Eric’in yanına geldiler.

“Saklanın, hepiniz.” dedi büyücü avluda gezinerek. “Muhafızlar gelin!”

Dört çocuk kaçabildikleri kadar uzağa kaçtılar ve sonra kocaman bir kar birikintisinin arkasına saklandılar. Max’te saraydan çıkıp onlara katıldı.

“Nasıl bu kadar aptal olabilirim?” diye söyledi Eric kendi kendine.

Lort Sparr kapının önünde duruyordu. Gözleri titreşmeye başladı ve sonunda alev gibi parladı. Dönüşümü tamamlanmıştı.

“Etrafını sarın.” diye bağırdı Galen muhafızlara.

Büyücü şeytani bir sırıtışla dişlerini gösterdi. “Davet edilmiş bir misafiri bu kadar... soğuk! Karşılama ne kadar kaba.”

“Galen, dikkat et!” diye bağırdı Keeah. Elini kaldırdı ve elinde solgun bir ışık belirdi, ama bir süre sonra ışık söndü bütün çabası boşa gitmişti.

Buum!

Sparr'ın yıldırımını Galen'e isabet etmişti. Galen karların içine doğru uçuştu ve hareketsiz kaldı. Mavi pelerini, uzun beyaz saçları ve sakalları donmuştu.

“Oh, Galen!” dedi Max. “Hayır... Hayır.”

Büyücünün gözleri donuklaştı. “Çok soğuk!” dedikten sonra sustu.

Muhafızlar harekete geçmeden Sparr bir yıldırım daha gönderdi. Muhafızlarda Galen kadar hızlı bir şekilde buza dönüştüler.

Mağaralardan kurtların uluma sesi geliyordu. Sparr gülümsedi ve, “Evet, sizde lanetimden payınızı alacaksınız.” dedi.

Kurtların uluması kesilmişti.

“Bu adamı durdurmak zorundayız.” diye fısıldadı Eric.

Bum-bum-bum!

Şehrin kapısından kulakları sağır edecek bir gürültü geliyordu. Sparr döndü ve hızlı bir şekilde kapıyı açtı. “Gelin benim Ninn’lerim!”

“Oh, harika!” diye inledi Neal. “Şimdi de Ninn’lerini davet ediyor! Şeytanların düzenlediği bir parti gibi!”

Büyük ayaklı, kırmızı suratlı yirmi Ninn avluya doluşmuştu.

Bazıları omuzlarında kocaman çekiçler taşıyordu. Bazılarında ise yay ve oklar vardı.

Efendilerinin önünde başlarını eğdiler ve hep bir ağızdan hırladılar.

“Siz dördünüz bana, Zor’un tılsımını getirin.” diye emretti Sparr.

“Tamam, Lort Sparr.” diye hırladı Ninn’lerin başı.

“Siz üçünüz, yaşlı büyücüyü taht odasına götürün, geri kalanlarınız ise çocukları bulun. O çocuk, bana içeri girerken yardım etti, ama artık bir işime yaramaz. Hepsini yok edin!” diye devam etti Sparr.

Sparr pelerinini düzelttikten sonra saraya doğru ilerledi.

“Keeah.” diye fısıldadı Julie. “Büyücüyü eski hâline getirebilecek bir büyü yok mu?”

Keeah başını “hayır” anlamında salladı. “En çok ihtiyaç duyduğum anda sihirim işe yaramadı.” Gözyaşları yere düşer düşmez donmuştu.

“Ümitsizliğe kapılma prenses.” diye fısıldadı Max. “Galen iyi olacaktır. En azından... öyle umuyorum!”

“Neyse, yapabileceğim bir şeyler olmalı.” dedi Eric.

Neal, Eric’e döndü. “Haa...”

“Ne oldu?” diye sordu Eric. “Bir fikrin var mı?”

“Haa...haa...” dedi Neal titreyerek.

“Söylesene!” diye fısıldadı Julie.

“Haaaapşuuuu!” dedi Neal yüksek sesle.

“Hırr!” diye hırladı avludaki Ninn’lerden biri, çocukların saklandığı kar birikintisini göstererek. “Kar... hapşırma!”

“Kar değil. Çocuklar!” diye bağırdı diğeri. Ninn’ler yaylarını ve oklarını hazırladılar.

Buradan çıkmanız için bir işaretti bu!" dedi Julie.

"Pazar yerinde saklanalım." dedi Keeah. "Orada Ninn'lere izimizi kaybettirebiliriz."

"Burada kalıp hayatımızı kaybetmekten daha iyidir." dedi Neal.

Beş arkadaş savrulan karların arasından hızla koşup pazar yerine vardılar. Kızgın Ninn'ler de hemen arkalarından onları takip ediyorlardı.

* *
Beş *
*

Büyünün Hediyesi

Çiuuuu! Çiuuuu!

Çocukların yanlarından hızla geçen oklar donmuş taşlara çarpıyor, sesleri etrafta yankılanıyordu.

“Pazar tezgâhlarına doğru koşun!” diye bağırdı Keeah ileriye işaret ederek. “Orada saklanabiliriz!”

Max, Keeah’ın ardından ilerliyordu. “Keşke efendim Galen’de burada olsaydı!”

Pazar yerinin en curcunalı ve karışık yerine varmışlardı. Çadırların üzeri karla kaplanmıştı.

İnsanlar tezgâhlarının başındaydı, ama hareket etmiyorlardı, onlar da donmuştu.

“Bu çok üzücü.” dedi Julie derin bir nefes alırken.

“Hepsini tanıyorum.” dedi Keeah.

Garç! Gurç!

Ninn’ler pazar yerindeki ilk bölüme ulaşmışlardı ve çocukları arıyorlardı. Çadırları yırtıp, tezgâhları deviriyorlardı.

“Aman Tanrım!” diye söylendi Max. “Korkunç yaratıklar!”

“Bencede.” dedi Eric, un ve şeker dolu bir tezgâhın yanından geçerken.

Ninn’ler, çocukların ardından hızla ilerliyorlardı birazdan onlara yetişmiş olacaklardı.

“Ninn sandviçi!” dedi Neal. “Tuzğa düştük.”

“Bir fikrim var!” diye fısıldadı Eric. Daha sonra Neal’i yakalayarak suratını bir şeker çuvalının içine batırdı.

“Hey!” diye bağırdı Neal kendisini geri çeken. Suratı şekerle kaplanmıştı.

“Ne yaptığını zannediyorsun? Çok lezzetliymiş.”

“Şişşş!” diye söylendi Eric. “Diyelim ki donmuşsun!”

“Hııı?” Neal’ın gözleri kocaman oldu. “Tamam anladım! Şeker, kar gibi gözükecek.” dedi ve kıpırdamadan durdu.

Julie ve Keeah’ta Eric’in ne yapmak istediğini anlamışlardı. Onlarda başlarını şeker çuvalına sokup çıkarttılar ve bir heykel gibi durmaya başladılar.

Eric ve Max’te aynı şekilde...

Hepsinin suratı şekerle kaplanmıştı.

Nefeslerini tuttular.

İki kırmızı Ninn siyah kalkanlarıyla tezgâhların arasında durmuş, çocuklara bakıyorlardı.

“Çocuk?” diye hırladı biri. Pençelerinden birini Neal’in burnuna dayadı. Diğer pençesini de Eric’in gözünün önünde salladı. İki çocukta sadece ileri bakıyorlar, kıpırdamıyorlar hatta nefes bile almıyorlardı.

“Donmuş?” dedi Ninn.

Diğer Ninn’de Keeah’a dikkatle baktı. Sonra da koca kırmızı başını Julie’ye çevirdi. Karanlık gözleri Julie’ninkilere odaklanmıştı.

“Donmuş.” dedi o da arkadaşını onaylarcasına.

Gürültülü bir şekilde tezgâhların arasından geçerek saraya gittiler.

Eric derin bir nefes alıp verdi. “Bu kadar kolay kurtulduğumuza inanamıyorum.” dedi.

“Gerçekten, inanamıyorum.” dedi. Neal yüzünü temizlerken. “Şekerin hayatımızı kurtaracağı hiç aklıma gelmezdi!”

“O büyük yaratık yine suratıma doğru nefes alıp vermeden önce çıkalım buradan.” dedi Julie.

“Şiişş!” dedi Keeah. “Bir ses duyuyorum.”

Çocuklar dikkat kesilip, sesi dinlediler.

Eric başını kaldırdı. “Bu... kanat sesine benziyor!”

“Bu Kraliçe Relna!” dedi Max heyecanlı bir şekilde. “Bakın!”

Karların arasında bir şahin belirdi. Onlara doğru yavaşça kanat çırpmaya başladı.

“Anne!” dedi prenses yumuşak bir sesle.

“Keeah, kızım.” dedi şahin. “Sana bunu nasıl açıklayabileceğimi bilemiyorum, ama şehrimizi sadece sen kurtarabilirsin!”

“Sihrim işe yaramadı!” dedi Keeah. “Galen’e yardım etmeye çalıştım, ama yapamadım, Sparr dondurdu onu!”

“Ve bu tümüyle benim hatam.” diye söylendi Eric.

Şahin tekrar konuşmaya başladı. “Bazen meydana gelen kötü şeylerin bir nedeni vardır. Sınanmak zorunda kalırız, çünkü bu şekilde daha güçlü olabiliriz. Keeah kim olduğunu hatırla ve bil ki: Gerçek sihir, sihirli bir kalpten oluşur.”

Bir süre sonra şahin, bir şeker çuvalının üzerine kondu ve gözünde mavi bir ışık belirdi. Işık çuvala yayıldı ve şeker parlamaya başladı.

“Çabuk!” dedi kraliçe. “Laneti yok etmek için çok az zamanınız var!”

Keeah’ın annesi hızla kanat çırparak yanlarından uzaklaştı.

“Oo, bu, sihirli bir toz mu oldu şimdi?” diye sordu Julie.

Eric bir keresinde Keeah’ın dizindeki yarayı sihirli bir tozla nasıl iyileştirdiğini hatırlamıştı.

Prenses kristal gibi parıldayan şekerden bir avuç aldı havaya savurdu ve tanelerin yere düşmelerini izledi. “Sanırım bu sihir.” dedi.

“O zaman saraya gidelim ve bunu Galen’in üzerinde deneyelim.” dedi Eric.

“Özür dilerim.” dedi Neal elini kaldırarak. “Ama Sparr’da milyon tane iğrenç Ninn’le sarayda.”

“Neal haklı.” dedi Keeah. Kemerindeki kadife keseyi sihirli tozla doldurdu. “Öncelikle biraz yardıma ihtiyacımız var.”

“İyi fikir!” dedi Neal. Parmağını şeker çuvalına batırdı ve sonra yaladı. “Mımm... sihirli, ama hâlâ lezzetli.”

Eric, Keeah’a dönerek, “Burada oturup babanın büyük bir orduyla gelip, bizi kurtarmasını mı bekleyeceğiz!”

Keeah, hayır anlamında başını salladı. “Bekleyemeyiz. Yardım için diğer dostlarımıza ihtiyacımız var. Eski dostlara.”

Neal yutkundu. “Durun bir saniye. Kurtlardan bahsetmiyorsunuz değil mi?”

Keeah kadife kesesine hafifçe vurarak, “İnsanların tekrar eski hâline dönmelerini sağlamamız gerek.” dedi.

“Evet kurtlardan bahsediyorsunuz!” diye bağırdı Neal. “Oh. Hayır! O mağaraya geri döneceğimizi biliyordum! Gerçekten biliyordum!”

Prenses yanına Julie ve Eric’i de alarak koşmaya başlamıştı bile.

“Mağaraya, herkes mağaraya!” diye bağırdı. “Çabuk olun!”

* *
Altı *
*

Dröon'un Kırmızı Kurtları

“Burası bir mezar gibi.” dedi Eric mağaraya girerken. “Ve hatırladığımdan daha karanlık!”

“Beni tekrar korkuttuğunuz için teşekkür ederim.” dedi Neal.

Keeah duvardan bir meşale alıp, Max'e verdi ve ardından bir tane de kendisi için aldı. “Aşağılar daha da karanlık.” dedi.

Beş arkadaş parmaklarının uçlarına basarak karanlığa doğru yöneldiler. Mağaranın içinde güçlkle ilerleyerek merdivenlere ulaştılar.

Cızzz!

Eriyen buz parçaları yüzünden meşaleler, cı-zırdamaya başlamıştı.

Eric, Sparr'ı içeri aldığı için kendini kötü hissediyordu. Şu an yapabileceği hiçbir şey yoktu, durumu düzeltmenin dışında. Laneti ters çevirebileceklerini umuyordu.

“Kurtlar buraya nasıl gelmiş?” diye sordu.

Keeah buz tutmuş basamaklarda dikkatlice ilerliyordu. “Çok eski zamanlarda. Zor adında korkunç bir yaratık tepelerde kurtlarla savaşmış.”

“Zor da kim?” diye sordu Julie.

Keeah derin bir nefes aldıktan sonra. “O bir devdi.”

“Korkunç bir dev! Hikâyeler doğruysa.” dedi Max titreyerek.

“Annem devin bütün güçlerini elinden almış.” dedi Keeah. “Gözden kayboldu ve sonunda öldü.”

Max başını salladı. “Relna'ya teşekkür etmek için kurtlar, sonsuza dek Zor'un tılsımına bekçilik etmeye söz verdiler.”

“Tılsım nedir?” diye sordu Neal.

“Taç benzeri bir şey.” diye cevapladı Keeah. “Ortasında bir kristal olan büyük bir mücevher parçası. Şehrin altındaki mağarada gizli.”

“Yani Saparr’ın peşinde olduğu şey bu!” dedi Eric.

Julie kaşlarını çattı. “Ama Zor öldü. Peki Sparr tam olarak bu tılsımla ne yapmayı planlıyor?”

“Bilmiyorum.” diye fısıldadı Keeah. “Ama içimden bir ses yakın bir zamanda bunun cevabını öğreneceğimizi söylüyor.”

En sonunda yumuşak zemine ayak bastılar. Arkalarında taş odaya açılan bir geçit vardı. Onun arkasında da küçücük bir oda.

“Oh. Hayır!” dedi Julie nefes nefese. “Zavallı kurtlar!”

Meşalenin ışığında parlayıp duran üç tane büyük kurt vardı.

Biri hareketsizce küçük odanın girişinde yatıyordu. Diğerleri dört ayağının üzerinde kulakları dikilmiş bir hâlde ve gözleri cam gibi duruyordu. Bir diğeri de merdivenlerin üzerine çökmüş, sivri dişleri ısırmaya hazır bekliyordu.

Kurtların parlak kırmızı tüyleri şimdi buzla kaplıydı.

Üçü de donmuştu.

“Tıpkı efendim gibi.” dedi Max.

“Duyduklarıma göre onları durdurabilecek tek bir şey var.” dedi Keeah.

“Tahmin etmeme izin ver, donmak.” dedi Eric.

“Ve Sparr bu yüzden laneti kullanarak şehre saldırdı. Bu şekilde Zor’un tılsımını alabileceğini biliyordu.”

“Bunu yapmış bile.” dedi Julie. Küçük odayı işaret ederek. Oda boştu.

Neal da ona katıldı ve odaya baktılar. “Tavanda bir delik var. Ninn’ler çekiçlerini kullanarak yolu açmış olmalılar.”

Max yapışkan ağını deliğin bulunduğu yere doğru fırlattı ve oraya çıktı. “Ne yapabileceğime bir bakayım.”

Keeah derin bir nefes aldı ve kadife çantasını açtı. Tozu kurtların üstüne savurdu.

Donmuş yaratıkların üzerindeki hava uğulduyordu.

Büyük Buz Savaşı / F:4

“İşe yarıyor!” dedi Eric. “Sihir etkisini göstermeye başladı.”

Yaratıkların buzları çözülmeye başlıyordu.

Bir kurt esnedi ve gerildi. Diğerleri, etrafa binlerce buz tanesini savurarak kendilerini başlarından kuyruklarına kadar titrettiler.

“Evet!” diye bağırdı Julie. “Yaşıyorlar!”

Keeah dizlerinin üzerine çöktü ve kırmızı kurtlara, “*Sama teku mey?*” diye sordu. Hayvanlar çıkarttıkları seslerle cevap verdiler.

Onda güç var diye düşündü Eric. Arkadaşlarına baktı. Hepsinin gözleri merakla açılmıştı.

Keeah, çocuklara döndü. “Sparr’la yüzleşmem gerekse bile, Galen’e yardım etmeliyim. Annemin söylediği gibi, bunu yapabilecek tek kişi benim.”

“Onun söylediği her şeye katılıyorum.” dedi Eric.

Max delikten tekrar odaya girdi. “Aptal Ninn’ler Zor’un tılsımını taht odasına götürüyorlar. Sparr, onları orada bekliyor.”

Keeah’ın gözleri büyümüştü. “Taht odası mı? Sadece babam oturabilir orada!”

Kurtlar, Keeah'ın öfkesini anlarcasına kükrediler.

“Babanı geri getireceğiz.” dedi Eric. “İşleri yeniden yoluna koyacağız. Koymak zorundayız.”

Julie başını salladı. “Yapacağız”

“Biz çok iyi bir takımız.” diye ekledi Neal.

Keeah gülümsedi. “O zaman gelin. Yapmamız gereken işler var!”

★
★
Yedi
★
★

Kraliyet Büyücüsü

Gizli bir geçitten yukarı tırmanıp sarayın giriş katına açılan küçük bir kapıya vardılar.

Max etrafına dikkatlice baktı. "Ninn'ler yok." dedi. "Tabii sessiz kaldığımız sürece."

"Taht odası buradan çok uzakta değil." dedi Keeah. "Herkes beni takip etsin."

Eric buz tutmuş duvarların yakınında duruyordu. Julie ve Neal, onun hemen arkasındaydılar. Kırmızı kurtlar ise Keeah'ın yanında sessizce ilerliyordular.

Taht odasının kapısına varmışlardı.

Eric ve Neal kapının bir tarafını, Julie ve Keeah da diğer tarafını dikkatlice izliyorlardı.

Taht odası büyük ve yuvarlaktı. Duvarlar çeşit çeşit süslerle kaplıydı. Zemin ise farklı renk ve desenlerde ilginç taşlarla bezenmişti.

Eric bu deseni daha önce de görmüştü, Galen'in gizli kulesinde. Taht odasının zemini Droon'un devasa haritasıyla kaplıydı.

Sparr, kralın büyük altın tahtında oturuyordu.

Galen ise hareketsiz, heykel gibi hemen yanında duruyordu.

"Tılsımı bana getirin!" diye emretti Sparr.

Hırrr!

Kurtlar, Keeah'ın hemen ardında hırlıyorlardı.

Başlarını hafifçe okşayarak, "Şişşş!" dedi. "Biraz sonra."

Dört Ninn odaya demir bir kutu getirdiler. Kutuyu açtılar, Sparr'ın önünde eğildiler ve başlarıyla selam verdiler.

Sparr kutunun içinden büyük, siyah bir şey aldı ve yukarı kaldırdı.

Bu bir halkanın içinde uzun, üçgen şeklinde bir şeydi. İki tarafından boynuzlar çıkıyordu. Üçgenin tam ortasında da asılı duran ve parıldaayan bir kristal vardı.

“Zor’un tılsımına bakın!” diye kükredi Sparr. Ninn’ler ilginç nesnenin önünde eğildiler.

Tılsım meşalelerin ışığında parıldıyordu.

“Biraz sonra uzun yolculuğumuza başlayacağız.” dedi Sparr. “Zor... Sana geliyoruz!”

“Hayır, olamaz!” diye mırıldandı Max.

Ardından Lort Sparr kılıcını çekti, tılsımı eline aldı ve sıkıca tuttu.

“Ne yapıyor?” diye sordu Julie.

Keeah bağırdı. “Bilmiyorum.”

Taht odasının ortasına doğru ilerledi. Jaffa şehrinin sınırlarını gösteren taşların üzerinde durdu.

“En sonunda sorularımıza cevap bulabileceğiz.” dedi.

Kılıcını, ucu yere gelecek şekilde iki eliyle kavradı ve güçlü bir hamleyle kılıcını yere sapladı.

Jaffa şehrinin haritasının derinlerine.

“Neler oluyor.” dedi Eric.

Birdenbire tılsımın kristali parlamaya başladı. Rengi parlak yeşildi. Kıvılcımlar çıkartıp tısslıyordu.

Keeah ayağa kalktı. “Zamanı geldi.” dedi.

“Kralı geri getireceğiz.” dedi Eric kararlı bir sesle.

Prenses derin bir nefes aldı. “İyi şanslar.” dedi.

Julie, prensese gülümseyerek. “Sana da iyi şanslar.” dedi.

Keeah gölgelerin arasından çıktı. “*Detchu-tab!*” diye bağırdı.

Bir anda üç büyük kırmızı kurt taht odasına girdi. Sivri dişlerini göstererek kükrediler. Keeah'ın yanına doğru ilerlerken ağızlarından kırmızımsı bir duman çıkarttılar.

Sparr bir adım geriledi. Korkusu yüzüne yansımıştı. “Kurtlar? Onlar donmuşlardı! Yani.... Sende

annen gibisin. Ama küçük sihir şovun uzun sürmeyecek.”

Ellerini Sparr'a doğru kaldırarak, “Seni durdurmaya yetecek kadar uzun sürecek!” dedi Keeah.

Eric kanının çekildiğini hissediyordu. “Belki de burada kalıp ona yardım etmeliyiz bu hep benim suçum.”

“Bazen kötü şeylerin olmasının bir nedeni vardır.” dedi Max. “Belki de Keeah'ın anlatmaya çalıştığı şey buydu. Ben burada kalmalıyım. Galen de beni isteyebilir, ama siz, siz kralı bulmak zorundasınız.”

“Ama...” diye başladı Eric.

Julie, Eric'in kolundan yakaladı. “Keeah'ın güçleri var ve Sparr ile savaşmak zorunda. Biz de kralı kurtarmak zorundayız!”

Neal, Eric'in diğer kolunu yakaladı. “Haydi gidelim!”

Kurtlar, Sparr ve Ninn'lerin üzerine doğru atarken, üç arkadaş da koridorlara dalmışlardı bile.

Buz ülkesine adım atarken kalpleri hızla çarpıyordu.

* *
* Sekiz *
*

Zamana Karşı Yarış

Neal şehrin kapılarını açmaya çalışırken, Julie ve Eric de üç pilkanın çektiği kızığın üzerinde dizginlere asılmışlardı.

“Haydi kralı bulalım!” dedi Eric ciddi bir sesle ve pilkasının dizginlerine asıldı.

“Yibuu!” diye bağırdı Neal kendi pilkasına atarken.

Bir anda pilkalar harekete geçti. Şehrin kapısından çıkıp, çatırdayan zemin üzerinde ilerlediler. Fırına iyiden iyiye kendini hissettirmeye başlamıştı.

Saray yavaş yavaş gözden kayboldu.

“Kral Zello!” diye bağırdı Eric.

Sesi, inleyen rüzgârda duyulmuyordu.

“Fırtına gittikçe şiddetini artırıyor!” dedi Julie.

“Ve neredeyse gece oldu!” diye bağırdı Neal.

“Şu an duyduğum en kötü haberlerden biri!”

Altı ayaklı pilkalar buzdan bir ormanın içine dörtnala koşuyorlardı. Donmuş dallardaki buz parçaları hançer gibi yere düşüyordu. Ağaçlar dallarına binen ağırlık yüzünden kırılıyordu.

“Burası gerçekten lanetlenmiş.” dedi Julie.

Neal ellerini ağzına götürüp, “Kral Zello!” diye bağırdı tekrar. “Off, bizi hiçbir zaman duymayacak. Kilometrelerce öteden hatta...”

“Sakın söyleme!” diye bağırdı, kızığındayken. Bir kez daha, daha yüksek sesle bağırdı. “Zello! Zello!”

Rüzgâr, Sparr’ın kahkahası gibi gürüldedi.

Eric yorulmaya başlamıştı. Soğuk kendini daha fazla hissettiriyordu artık.

Uykusu gelmiş, yanakları buz tutmaya başlamıştı. Hava kararıyor ve gittikçe daha fazla soğuyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Eric dizginlere asılırken. “Bunu yapmak zorundayız! Başarmak zorundayız! Bağırmaya devam edin, herkes! Devam edin!”

“Kral Zello!” bağırabilecekleri kadar yüksek sesle bağırdılar. “Kral Zello!”

Ve sonra çok uzaklardan gelen bir ses işittiler. Hırçın rüzgârın arasından tanıdık bir ses geliyordu.

Hırr!

“Hey! Bu sesi nerede duysam tanırım.” diye bağırdı Julie. “Bu Leep!”

“Evet!” diye bağırdı Eric. “Ve Leep’in olduğu yerde... Kral Zello! Zello!”

Karanlık bir şekil aniden dörtnala onlara doğru koşmaya başladı.

Bu Leep’ti. Arkasındaki kızakta da Kral Zello vardı.

Kral dizginleri bir anda çekti.

Kızağından atlarken, “Galen dondu!” diye bağıırıyordu Eric. “Keeah, Sparr’la savaşıyor! Yanında da bir Ninn ordusu var!”

Eliyle arkasını göstererek, “Benim de bir ordum var.” dedi kral.

Kralın arkasında, kendi kızaklarını kullanan düzinelerce kadın ve erkek vardı. Ama çoğunlukla çocuklardı. Bir sürü, bir sürü çocuk.

“Ooo, Droon’un çocuklarından bir ordu.” dedi Neal.

“Ama büyük Ninn’lerle nasıl savaşıcağız.” diye sordu küçük bir kız.

Julie kızağından atladi ve, “Hey, aklıma bir şey geldi. Bu lanetin en güzel tarafını az kalsın unutuyorduk.” dedi.

“Neymiş o.” diye sordu Neal.

Julie kocaman bir kar parçası alıp kar topu yaptı. “Eski ve güzel Yukarı Dünya... kartopu!”

Droon’un çocukları etraflarını sarmaya başlamışlardı bile.

“Bizde yardım edeceğiz.” dedi içlerinden bir tanesi. “Şehrimizin özgürlüğünü tekrar kazanmasını istiyoruz.”

“Ve belki de bunları kullanabiliriz.” dedi bir çocuk cebinden sapanını çıkartırken.

“Sapan?” dedi Neal. “Güzel, ama Ninn’lerle savaşırken sert kar topları yapın!”

Çocuklar kısa bir süre içinde düzinelerce kartopu yapıp, ceplerini doldurdular.

Kızağını saraya doğru çevirerek, "Saraya!" dedi kral.

Eric, "Yibuu!" diye bağırarak pilkasının dizginlerine asıldı. "Sparr ve Ninn'ler onlara neyin çarptığını hiç bilemeyecekler!"

* *

Dokuz *

*

Dronlular Birlik Olun!

Pilkalar ve kızaklar şehre girdikleri sırada silahlanmış kırmızı savaşçılar, sarayın basamaklarında bekliyorlardı.

Çocukları bir araya toplayarak, "Kartoplarını hazırlayın!" diye talimat verdi.

"Kartopları hazır!" diye karşılık verdi çocuklar.

"Hazır ol!" dedi Neal. "Nişan al!.."

"Ve... Ateş!" diye bağırdı Julie.

Bum! Bum! Bum!

"Ahh!" diye bağırdı Ninn'ler. Dizlerini ve kollarını tutarak merdivenlerden yuvarlandılar.

* 64 *

“Evet.” dedi Neal sevinç içinde. “Çocuklar 1, Ninn’ler 0.”

“Taht odasına!” diye bağırdı Kral Zello. Ninn’lerin yanından hızla saraya doğru ilerlerken.

Buum! Küüt! Çaat! Güüm!

Yuvarlak odaya girdiklerinde Keeah ve Sparr birbirlerine ışık saçan yıldırımlar gönderiyorlardı.

“İşte!” dedi Eric. “Keeah çok iyi! Sanırım güçlerini kullanabiliyor!”

Bir grup kızgın Ninn, çocuklara saldırırsalar da kurtlar onları kaçırmayı başardı.

Ardından Max tavandan içeri sallanarak yapışkan ağıyla onları etkisiz hâle getirdi.

“Mükemmel!” diye bağırdı Julie. “Haydi çocuklar bu işi bitirelim!” O ve Droon’un çocukları, kartoplarıyla Ninn’lerle savaşıyorlardı.

Kral Zello yetişkinleri Sparr’a saldırmak için bir araya getirdi. “Keeah, Galen’e yardım et!” diye haykırdı.

Keeah, yaşlı büyücüye doğru koştu ve kadife kesesine uzandı.

Fiuvv!

Bir Ninn oku kadife keseyi ikiye ayırdı.

Parlayan toz yer döküldü.

“Hayır, olamaz.”

“Buum!”

Keeah ve babası, Sparr'ın gönderdiği yıldırımla yere düştüler.

Eric etrafa baktı. “Ben tılsımı almaya gidiyorum.” diye bağırdı. “Neal, koru beni!”

“Tamam!” diye bağırdı Neal. “En sonunda yeni atışımı deneyebileceğim.” Bir anda Sparr'a kartopları yağmaya başladı.

Güm! Güm! Güm!

Büyücü yere düştü.

Eric tılsıma doğru ilerledi.

Birden yeşil bir ışık demeti tılsımın kristalinden etrafa yayılmaya başladı ve zemindeki taşı parçaladı.

“Aaab!”

Eric, hızla Neal'e çarptı ve birlikte pat diye yere düştüler. Düştükleri yerin hemen yanında, ışık Droon'un devasa haritasını aydınlatıyordu.

Sparr vahşice gülmeye başladı. “Evet! Evet!”

“Ne oldu?” diye sordu Neal.

“Panjibarrh’ın Kum Tepeleri.” diye kükredi Sparr. “Büyük Zor’un uyuduğu yer!”

“Uyuduğu mu?” dedi Eric. “Ama o ölmemiş miydi?”

“Dev tekrar canlanacak!” diye bağırdı Sparr. Yüzgeçleri siyaha dönüştü. Yere saplanmış olan kılıcını çekerek Eric ve Neal’a doğru çevirdi.

“Hımm... Bir fikri olan var mı, dostlar?” diye mırıldandı Eric.

Neal titriyordu. Ellerini ceplerine soktu ve, “Üzgünüm dostum mermi bitti.” dedi.

“Henüz değil.” diye bağırdı Keeah. Hemen ayağa kalktı. Sparr’la yüz yüze geldi ve iki elini ona doğru çevirdi. Hareket etmesine fırsat kalmadan oda tamamen bembeyaz oldu.

“Aaaah!” diye bir çığlık attı Eric.

“Oleeey!” diye bağırdı Neal yüzünü kapatırken.

Ama ışık kaybolduğunda Sparr duvara yapışmıştı.

“Sen.” diye bağırdı prensese. “Sen, beni yaraladın!” Yere düştü. Yaralı bir hayvan gibi ulumaya başladı.

Tılsımı sıkıca kavradı. “Hepiniz bunun hesabını vereceksiniz!” diye bağırdı.

Ninn’ler etrafını sararak ayağa kalkmasına yardım ettiler. Silahlarını çocuklara doğru sallayarak Sparr’ı odadan çıkardılar.

Kırmızı kurtlar onları şehrin girişine kadar kovaladıktan sonra da geri döndüler.

Sparr gitmişti.

“Oleey!” Droon’un çocukları neşe içerisinde zıplamaya başladılar. “Başardık, gitti!”

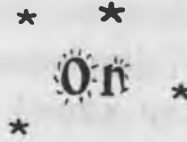
Neal, onlara doğru koştu. “Bir beşlik verin bakalım çocuklar!” Neal’in istediğini yaptılar. Sonra da kendi aralarında hareketi tekrar etmeye başladılar.

Birdenbire taht odası sessizliğe büründü.

Keeah, Galen’e baktı. Boşalmış kadife kesesini tuttu. “Seni yine hayal kırıklığına uğrattım. Sihrim gitti. Büyücü olmayacağım.”

Herkes yaşlı adamın donmuş yüzüne bakıyordu. Max yüzünü elleriyle kapattı.

Bu derin sessizlik kanat sesleriyle bölündü.

Laneti Yok Et!

Soğuk havada beyaz şahin, aşağı doğru süzül-
dü.

“Keeah, kızım!” dedi şahin. “Zello, kralım!”
Zello başını kaldırdı. “Çok özledim seni!”

“Anne!” dedi prenses. “Sparr gitti, ama laneti
devam ediyor.” Kesesini gösterdi. “Galen dondu,
insanlarım dondu! Bütün sihrim yok oldu!”

“Keeah, buradaki zamanım neredeyse doldu.”
dedi şahin kanat çırparken. “Değişmeye başla-
dım bile. Sana şimdi yardım edemem.”

Eric, Julie ve Neal, Keeah'ın etrafına toplandılar.

“Galen'i nasıl iyileştirebilirim?” diye sordu.

Şahin kanatlarını çırparak prensesin başının üstünde dönüyordu. Kuşun tüyleri dökülmeye başlamıştı. “Şunu her zaman hatırla... *sibir sensin!* Yüreğinin sesini dinle kızım ve bil.”

Şahin tavana doğru süzülerek gözden kayboldu. Her kanat çırpışında tüyleri daha fazla dökülüyordu. Tüyleri, kar taneleri gibi soğuk havada etrafa saçılıyordu.

“Beni tekrar gördüğünde dönüşümüm tamamlanmış olacak bu laneti ortadan kaldırmadan ve tekrar annen olmadan önce, beni bekleyen birçok sınav var.”

“Sen her zaman benim annemsin!” dedi Keeah.

“Yakında seni tekrar göreceğim!” diye seslendi şahin. “Yakında Keeah, yakında cesur kralım!”

Bir süre sonra mavi ışıktan başka bir şey kalmadı.

“Ooo!” diye fısıldadı Eric.

Son tüyde yavaşça yere düştü. Keeah, birkaç adım attı ve tüyü yerden alıp sıkıca sarıldı.

Babası yukarı doğru seslendi. “Seni bulacağız kraliçem ve yardım edeceğiz.”

Keeah bakışlarını yaşlı büyücüye çevirdi. Işık saçan bir yıldırım şu anda bana yardım edemez.”

Max, ona doğru ilerledi. “Kraliçe Relna, yüreğinin sesini dinlersen cevabı görebileceğini söyledi.”

“Aklıma bir şey geldi.” dedi Neal. “Annen şekerle sibir yaptıktan sonra tadına baktım, güzeldi ama biraz sıradandı.”

“Evet?” dedi Keeah.

“Yani, düşünüyorum da.” dedi Neal. “Eğer sihirli şeker sadece... ne biliyim sıradan şekerse?”

“Kurtların buzunu çözerken işe yaradılar.” dedi prenses.

“Belki de senin dokunuşun sihirlidir.” dedi Eric.

“Çünkü sen Keeah’sın.”

“Annenin de dediği gibi sihir sensin.” diye ekledi Julie.

Keeah durakladı. “Kendi başıma mı? Hiç sihir kullanmadan?”

“Evet.” dedi çocuklar hep bir ağızdan.

Kral Zello kolunu kızının omzuna attı. “Ben yapabileceğine inanıyorum. Seni izledim. Sen, annenin kızıydın.”

“Sparr bile söylemişti.” diye ekledi Neal. “Ve senden korkmuştu.”

Keeah derin bir nefes aldı. Sonra yere çöktü ve avucuna şeker doldurdu. Galene doğru ilerleyerek elindeki tozları ona doğru fırlattı.

Şeker taneleri yere düşerken sanki dans ediyorlardı.

Galen’in yanaklarındaki buz erimeye başladı.

Yaşlı büyücünün yüzü yumuşadı ve gülümsedi.

“Keeah!” dedi. “Yeniden canlandım!”

“Efendim!” dedi Max zıplarken. “Dünyamıza tekrar hoş geldiniz.”

Keeah’ın gözleri heyecandan büyüdü. “Eğer senin için işe yarıyorsa...” dışarıya doğru koştu. Şehir bembeyaz ve donmuştu. “Şehrim! Halkım!” diye seslendi.

Avucunu karla doldurduktan sonra şehrin üzerine doğru savurdu. Savrulan karlar bir anda çiçek açan taç yapraklarına dönüştüler!

Bulutlar geri çekildi ve avluyu güneşin altın sarısı parıltısı doldurdu.

Fıskiyelerin buzu bir anda çözüldü ve su fişkırtmaya başladı. Buzları eriyen ağaçların yeşil yaprakları ortaya çıkınca, etrafı çiçek kokuları sardı.

Ilık güneş, buzları eritmeye başlamıştı.

“Bahar Jaffa şehrine geri geldi!” dedi Kral Zello. “Keeah, bunu sen başardın!”

Buza dönüşmüş herkes canlanmaya başlamıştı. Bir süre sonra şehrin her tarafından kahkaha sesleri yükseldi.

“Harika!” dedi Eric gülümseyerek.

“İşte ben buna gerçek sihir derim.” dedi Neal.

Çocuklar örümcek ağından yapılmış yeleklerini çıkartıp parlak gün ışığı altında durdular.

“Bu daha iyi!” dedi Julie.

“Bakın!” Max şehrin altın duvarlarının üzerini işaret ediyordu.

Bir tepenin üzerinde gökkuşağı renklerinden basamaklar oluşmuştu.

Yukarı Dünya'ya doğru uzanan basamaklar... Eric'in yaşadığı eve doğru.

“Sanırım zamanı geldi.” dedi Neal.

“Gitsek iyi olacak.” diye ekledi Eric. “En kısa zamanda geri dönebilelim!”

“Her şey için teşekkür ederim!” dedi Galen. “Bir kez daha bize yardım ettiniz.”

“Ve!” diye kükredi kral. “Bir daha Jaffa şehrine geldiğinizde o günün Eric, Julie ve Neal Günü olacağına dair söz veriyorum!”

“Anlaştık!” dedi Neal.

Herkes neşeyle bağırды. Basamaklara doğru ilerleyen üç Yukarı Dünyalı’yı kalabalık bir topluluk izliyordu.

“Şimdilik hoşça kalın.” dedi Keeah, arkadaşlarına sarılırken. “Yakında tekrar görüşmek üzere!”

“O konuda da anlaştık!” dedi Eric.

Üç arkadaş basamaklardan yukarı doğru koşular ve sonunda küçük odaya girdiler. Neal ışığı açınca oda aydınlandı.

Hişşşş! Basamaklar gözden kayboldu ve altlarında zemin tekrar belirdi.

Droon Dünyası bir kez daha sırlara gömüldü.

“Sence Sparr tılsımla ne yapacak?” diye sordu sessizce odadan çıkarken Neal.

“Bence yakında öğreneceğiz.” dedi Julie.

Bodrumun pencerelerinden içeri gün ışığı sızıyordu. Saat onlara zamanın hiç ilerlemediğini söylüyordu.

Eric beyzbol topunu aldı ve sıktı. “Bugün bile çok tehlikeliydi, ama itiraf etmeliyim ki çokta güzeldi.”

“Düzeltilme.” dedi Neal topu alırken. “Soğuk çok soğuk.”

“Benim kullanacağım kelime buz gibi olurdu.” dedi Julie ve ardından Neal’in elinden topu kapıp basamaklardan yukarı doğru koşmaya başladı. “Bahçeye en son gelen çürük yumurta!”

Eric ve Neal birbirlerine baktılar. Julie’nin ardından yukarı doğru koşarlarken ikisi birden, “Önce ben!” diye bağıyorlardı.

TONY ABBOTT ÜZERİNE

Tony Abbott, genç okuyucuları için pek çok eğlendirici öykü yazmıştır. Çocukluğundan beri o da Eric, Julie ve Neal gibi düş gücünü aşan ve diğer dünyalara açılan kapıları bulmayı düşlemiştir.

Artık çocukluk çağını geride bırakmıştır. Galen Uzunsakal kadar yaşlı olmasa da bu kapılardan bazılarını bulduğuna inanmaktadır. Onun kapıları kitaplardır.

Tony Abbott, karısı ve iki kızıyla birlikte Connecticut'ta yaşamaktadır.